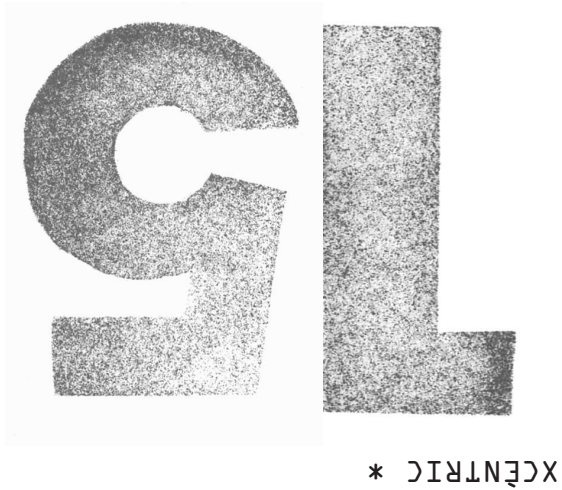

Bruce Bickford, obsessions en plastilina

DOCUMENTS ANIMATS

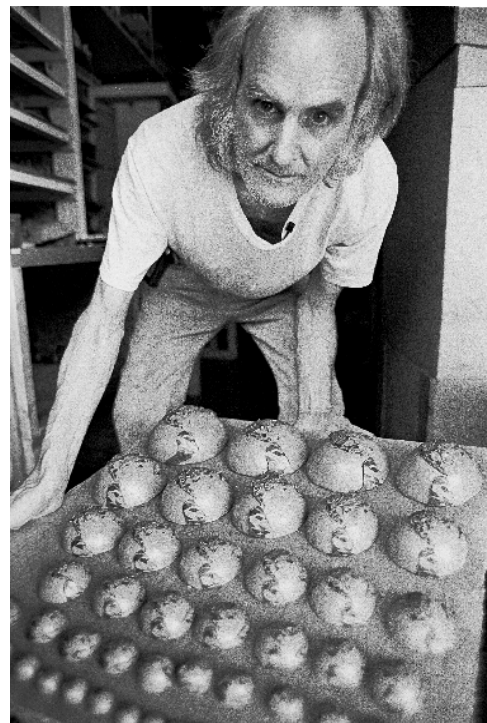
Bruce Bickford, obsessions en plastilina.

Documental sobre l'excèntric creador de les animacions d'alguns dels millors videoclips del legendari Frank Zappa. Bruce Bickford és un artista outsider que ha trobat en la plastilina el seu mitjà d'expressió. L'autor de la pel·lícula, el jove Brett Ingram, observa amb humilitat el subjecte i el seu entorn per construir una pel·lícula que, lluny del biopic, ofereix un retrat ple de matisos. Un retrat que a poc a poc es desplaça cap al pare de Bickford, un personatge, si és que és possible, més sorprenent que el mateix protagonista.

Monster Road, Brett Ingram. Estats Units, 2004. 80 min, vídeo.

«Hi ha un microcosmos i un macrocosmos i, si ets dislèxic com jo, de vegades no pots trobar la diferència» (Bruce Bickford).

El 1987 Frank Zappa (Baltimore, 1940-Los Angeles, 1993) firma al costat de Bruce Bickford *The Amazing Mr. Bickford*, una cinta en la qual diverses peces musicals de Zappa apareixen animades, en dibuix i plastilina, per l'increïble Bruce Bickford. La càmera entra a l'estudi de l'animador a

Monster Road, Brett Ingram

Santa Monica, Califòrnia, per descobrir un artista outsider al seu cau, era l'any 1978. La cinta combina declaracions de Bickford amb unes quantes creacions de l'animador autodidacte. Amb la música simfònica de Zappa de fons se succeeixen lluites de multitud de personatges diminuts amb (trans)formacions de monstres que habiten paisatges modelats. També hi ha dibuixos on personatges i objectes es mouen en un all over a les antípodes de les bones maneres i el bon gust "disneyans". Zappa havia encarregat alguns dels seus videoclips més estranys (City of Tiny Lights, 1979) i vídeos per a concerts (A Token of His Extreme, 1974) a Bickford. El gust de Zappa per l'absurd i l'humor escatològic i satíric va fer que connectés amb les animacions de Bickford, farcides d'aquests elements i, de la mateixa manera que l'obra de Zappa, al marge de les modes i el mainstream.

Monster Road, Brett Ingram

Monster Road explora els temes de la creativitat, l'excentricitat i la disfunció familiar, "Bickford ha estat sens dubte una font d'inspiració per a moltes persones", segons C. Andrew Nelson, un artista d'efectes visuals d'East Bay. "[La seva obra] ens pot ser familiar, però al mateix temps és diferent i estranya i va en una direcció que no vam veure en els programes dels matins de dissabte."

Realitzada pel jove director Brett Ingram, de Carolina del Nord, Monster Road va guanyar el premi al millor documental al Festival de Cinema de Slamdance. "Bruce té rotlles i rotlles i rotlles d'animació escampats per tot arreu", diu Ingram de la casa de Bickford. "Quan vaig entrar al seu garatge i vaig veure els centenars i centenars de figuretes de plastilina, vaig saber que volia fer una pel·lícula".»

John McMurtrie a San Francisco Chronicle, 1 d'abril 2004.

Comparat sovint amb documentals com el de Terry Zwigoff sobre el dibuixant de còmic Robert Crumb, Monster Road no és el primer ni l'últim incís d'Ingram en el món dels artistes outsiders. Així, el seu projecte més recent, Rocaterrania, serà el retrat de Renaldo Kuhler, científic i il·lustrador, fill del llegendari dissenyador industrial Otto Kuhler. De nou el fill que es bolca en la creació per espantar complexos i dimonis familiars es repeteix en el que serà el segon documental llarg d'Ingram, que compta per a la seva producció amb una beca de la Fundació Guggenheim.

Per a més informació sobre l'obra de Brett Ingram, es pot visitar el lloc web de la productora Bright Eye Pictures (www.brightteyepictures.com).

Al cap de 12 anys d'aquest primer documental sobre la figura de Bickford, l'autor novell i format com a animador, Brett Ingram, es pregunta què se'n va fer d'aquell personatge que havia creat algunes de les animacions més rares de la història i decideix sortir a buscar-lo. Després de trobar-lo (seguia vivint a la casa familiar, un fet insòlit per a un nord-americà!), i després de més de quatre anys de treball, Ingram firma el seu primer llargmetratge, Monster Road, el segon documental dedicat a Bruce Bickford. Monster Road és un retrat íntim, fascinant, pertorbador i sovint hilarant, més líric i ple de matisos que el primer, dins del qual el pare de l'artista apareix com a personatge secundari per situar-se en un primer pla.

«Bruce Bickford recorda que el seu pare li va explicar que havia pensat agafar el cotxe, emportar-se la família a la muntanya i estibar-se per un precipici perquè tots morissin. El seu pare, però, s'ho va repensar, recorda Bickford, quan "va tenir la imatge d'un dels seus fills sortint disparat de les restes i arrossegant-se per agafar-se a un sortint o una cosa semblant un moment abans de morir, mentre tots els altres estaven coberts de sang i destrossats".

A Bickford, aquest record li provoca un riure sobtat i nerviós: "Veus com són de fràgils les persones i com tot batega amb força quan està a punt d'extingir-se", diu en el documental.

Tot i que un dels seus germans es va suïcidar, Bickford va sobreviure a la depressió i la ira del seu pare. El seu art el va ajudar a perseverar. Bickford, un ermità de cabells embullats que treballa al soterrani de la casa de l'àrea de Seattle on va créixer, crea obsessivament pel·lícules de filmació a intervals que li permeten exorcitzar els seus dimonis d'infantesa. (Els records del seu pare d'aquella època estan entelats per la malaltia d'Alzheimer.) En els films de Bickford, que desborden imaginació i són morbosament divertits, les formes no paren de transformar-se, sempre guanyen els innocents personatges diminuts, que vencen els monstres i van esventrant cossos i fent-ne trossets pel camí.

Monster Road, Brett Ingram

Monster Road, Brett Ingram

